

वैराग्यशतकादि सूक्त - २८ - भृषा

~ वैराग्यशतकं ~

- १ संसारंमि असारे, नत्थि सुहं वाहिवेअणापउरे ।
जाणंतो इह जीवो, न कुणइ जिणदेसियं धम्मं ॥१॥
- २ अज्जं कल्लं परंपरारिं, पुरिसा चिंतंति अत्थसंपत्तिं ।
अंजलियं व तोयं, गलंतमाउं न पिच्छंति ॥२॥
- ३ जं कल्ले कायव्वं, तं अज्जं चिय करेह तुरमाणा ।
बहुविग्घो हु मुहुत्तो, मा अवरणहं पडिक्खेह ॥३॥
- ४ ही ! संसारसहावं, चरियं नेहाणुरागरत्तावि ।
जे पुव्वणहे दिट्ठा, ते अवरणहे न दीसंति ॥४॥
- ५ मा सुयह जग्गिअव्वे, पलाइअव्वंमि कीस वीसमेह ? ।
तिन्नि जणा अणुलग्गा, रोगो अ जरा अ मच्चू अ ॥५॥
- ७ सा नत्थि कला तं नत्थि, ओसहं तं नत्थि किंपि विन्नाणं ।
जेण धरिज्जइ काया, खज्जंती कालसप्पेणं ॥६॥
- ३४ जाव न इंदियहाणी, जाव न जररक्खसी परिप्फुरइ ।
जाव न रोगविआरा, जाव न मच्चू समुल्लिअइ ॥७॥
- ४१ जस्सत्थि मच्चुणा सक्खं, जस्स वत्थि पलायणं ।
जो जाणे न मरिस्सामि, सो हु कंखे सुहेसिया ॥८॥
- ७५ तिहुअणजणं मरंतं, दड्ढुण नयंति जे न अप्पाणं ।
विरमंति न पावाओ, धी ! धी ! धीइत्तणं ताणं ॥९॥